

loco q̄ duplices accipimus addere. s. ut diceremus obsessus abscetus.
qđ minime licet. Nunquā enim nec s. nec alia consonans geminari potest
alia ante cedente consonante. Nunc demum dicamus. B. transit in i.
ut occorro. succorro. In f. officio. sufficio. suffio. In g. suggero. summo.
summitto. globus. glomus. In p. suppono. in r. surripio. arripio. In s. iubeo.
iussi. Nam suscipio sustuli. a suscipio. t̄ sursum aduerbio cōposita sunt. Vnde
subtrunco. & succubo. n̄ mutauerunt. b. in f. Suspicor quoq̄ & suspicio. a suscipio
uel sursum cōponuntur. sed abiciunt unā. s. quia n̄ potest duplicari consonans
alia subsequente consonante. quomodo nec ante cedente. nisi sit muta
ante liquidā. Vt supplex. suffragor. suffluo. effringo. quomodo & apud grecos.
CΥΤΤΗΝ W M H φ ΕΤ M Δ. C. transit in u consonantē. quiesco. quiesci.
pascō. paui. adpascō. adpaui. In x. dico. dixi. duco. duxi. Noceo. noxa.
noxius. In s. parco. passi. & p̄ci dicitur. In g. ante cedente n. quadringenta
quingenta. sepangenta. Ango quoq̄ pro angō. Et notandū est qđ ante
hanc solā mutam finalem inueniuntur. longę uocales. ut hoc. hac. sic.
hic aduerbiū. Nam ante T. siqua inueniuntur p̄ consensione hoc euenit
ut audit. munit. fumat p̄ audit. munit. fumant. Nec non post. s.
posita transit aliquando. in T. t̄ adsumit eā ut irascor. iratus. nasciscor.
natus. nascor. natus. paciscor. pactus. D. transit in c. ut accida. quic
quam. In g. aggero. in l. ut allido. in p. appono. in r. ut arrideo. merides.
Antiquissimi uero pro adfrequentissime ar ponebant. aruenas. aruentores.
aruocatos. arfines. aruolare. arfari dicentes. p̄ aduenas. aduentores
aduocatos. adfines. aduolare. adfari. Unde ostenditur arcesso dici.
ab arcio uerbo qđ nunc actio dicimus qđ est ex ad & scio cōpositū arger
quoq̄ dicebant p̄ agger. Transit etiā in s. assideo. rado. rasi. suadeo. suasi.
In duas quoq̄ ut cedo. cessi. fodio. fossi. In t. attingo. attingo. attingo.
hanc eadem tamen frequenter interponitur cōpositas. hiatus causa pro
hibendi. ut redigo. redarguo. p̄dest. Subtrahitur etiā cum sequens
syllaba absi. & alia consonante incipit ut aspiro. aspicio. ascendo.
asto. T. mutamodis muta magis ostenditur. cū p̄ p. & aspiratione
quę similiter muta est accipitur. De quo sufficienter superius dixim.
Quāquā antiqui romanoꝝ eo les sequentes loco aspirationis eam
ponebant. effugientes ipsi quoq̄ aspirationē eam ponebant. effugi
entes ipsi quoq̄ aspirationem & maxime cum consonante recusabant
eam p̄ferre in latino sermone. habebat autem hanc littera hunc sonū
quē n̄ habet. u. loco consonantis posita. Unde antiqui af. pab
scribere solebant. Sed quia non potest uau. hoc est digamma in fine
syllabę.

16

Have 2674
10ⁿ

British Library Reproductions
Copyright held by the British Library.
If you intend to reproduce this copy
in any form please contact
Reproductions Accounts,
Tel: 071-323-7755

in porcorum iam reditur
ra deorum; hunc uersum p
communis syllaba quando in principio syllabar sequens post uocalē
correctā. S. & muta & post eam liquida sequatur. Quippe est
in metro subtrahi more soleat ueterum ut horatius libro sermonū
vliquimus insani ridentes p̄mia scriba in longis natura t̄ post
one duo sunt tempora ut do. aī. Duo semis quando post uocalē
natura longā una sequatur consonans ut sol. Tria quando post
uocalem natura longam duar consonantes sequuntur. t̄ una duplex.
ut mons. rex. Tamen in metro necesse est unā quāq; syllabā. t̄
unius. t̄ duar accipi tempō. Numerus litterarū accidet syllabā
quia ut supra diximus non minus quā unius nec plus quā sex
litterarū a p̄icta Latinos post inueniri syllaba. **DEDICATIO.**

Dictio est pars minima orationis constructe id est in ordinem
composita. Pars autem quantum ad totum intellegendū
id est ad totius sensus intellectū. Ideo autē dictū est ne quis
conetur iures in duas partes diuidere. Hoc est in iii. & res. t̄.
quar dam huiusmodi. Non enim ad totum intellegendū ha
re diuisio. Differt autē dictio a syllaba. non solum q̄t syllaba pars
est dictionis. sed etia quod dictio dicendū hoc est intellegendū aliquid habet.

Syllaba autē non omnimodo aliquid significat p̄ se. Ergo monosyllaba di
ctiones possunt quodā modo esse & syllabae. Non tamen sincere quia nūquā
syllaba p̄ se. potest aliquid significare. hoc enī propriū est dictionis. unde
si dicā. a. p̄ se syllabā esse scio. nec tēpora tamen eius nec tenorē. nec
sp̄m nec significationē agnosco. donec cognouero dictionē in qua ponit̄.

Am in ara deorū. a. penultima pducitur. & circumflectitur in nominatiuo.
nec habet aspirationē. Cū autē significat stabulū porcorū eadē. a. syllaba
penultima corripitur & acuit̄. & a habet aspirationē. Haec eadē. a.
quando ē. p̄positio grauat̄ & pducitur. & est sine aspiratione.

Vides ergo p̄ se ipsā syllabā deficere p̄dictarū ratione. nec aliter posse ex
amissum tractari. nisi posita sit in dictione. et cum

DE ORATIONE; ara quando significat stabulum penultima corripitur

Oratio est ordinatio dictionū. congruā sententiā p̄fectāq; demonstrans.
Est autē haec diffinitio orationis eius quae ē. generalis. Id est quae inspicies siue
partes diuidit. Hā oratio dicit̄ etia liber rethoricus. nec n̄ una quaeq; dictio
hoc sepe nomine nuncupat̄. cū plenā ostendit sententiā. Ut uerba impera
tiua & responsa quae sepe una dictione cōplent̄. Ut si dicā. quid est sūmū bonū
in uita. & respondeat quis. honestas. Dico. bona oratione respondit.

P artes igit̄ orationis scdm̄ dialecticos duae sunt. nom̄ & uerbū. q̄ h̄c solae etia

2674
~~2764~~
haul
15^v

British Library Reproductions
Copyright held by the British Library.
If you intend to reproduce this copy
in any form please contact
Reproductions Accounts,
Tel: 071-323-7755

(13)